

A MISZTIKUS ÚT

Irta: Einar Adelsteinsson, az Izland-i T.T. néhai főtítkára

Fordította: Törökfalvy Edit

A "Theosophy in Australia" 1993. augusztusi számából

Van egy bizonyos élmény, amit minden kultúra és minden kor irodalmában és vallásos szövegeiben megtalálunk. Ez az egység megtapasztalása, a misztikus élmény végtelen sokféleségében. Ez az öntudat különleges állapota, amiben teljesen megszűnt a gondolkozás és csak az abszolút nyugalom csendje marad meg az elmében. Vannak, akik néha belekerülnek ebbe az elmeállapotba anélkül, hogy tudnák, hogy hogyan és miért. Egyszerre mindent betöltő csend áll be és ott állnak, mint akit villám sújtott, ezzel a teljesen új élménnyel szemben. Mert ez mindig új és friss, még akkor is ha már többször átélték. Általában körülbelül a következőképpen számolnak be róla. "Egybefolytam mindennel, ami létezik. Én voltam a világ és a világ azzá lett, ami én vagyok. A világtól való elkülönültségem szétfoszlott és helyébe szeretet és egység lépett; személytelen, mindent magába foglaló. A gyűlölet elképzelhetetlen volt és minden problémám eltűnt. Minden jó volt." Vagy: "A világ az volt ami mindig, semmi sem változott, csupán én szűntem meg létezni, beleolvadtam minden másba." Így írja le az átlag ember, hogy milyennek látta a világot, amikor ebben a különleges elmeállapotban volt. Ezt "éntelenségnek" nevezték.

Ez olyan állapot, amiben nincsenek problémák és ezért megnyugtató és kívánatos. Úgy érzed, hogy egy vagy minden létezővel, akár a csillagokra nézel, akár szomszédodra gondolsz. Mindenki testvér, akár gazdag, akár szegény, jó vagy rossz, barát vagy ellenség, mindennapi szempontból nézve.

Vannak, akik sokszor úgy érzik, hogy Isten előtt állnak; néha még az istenség képe is megjelenik előttünk. De szem előtt kell tartanunk, hogy az Isten olyan fogalom, amit mástól kaptunk: Az az Isten, akit a keresztények látnak, különbözik a hindukétól. Jóllehet az Egyetemes Istenséget érintetted, a képe saját vallásodból vagy civilizációdéból ered. A misztikus út célja: elérni ezt a tudatállapotot, és a módszerek ez után alakulnak ki.

Minden lelki törekvésnél hamarosan világossá válik, hogy nem vagyunk urai alapvető képességeinknek, gondolatainknak és érzelmeinknek. Sőt, inkább úgy találjuk, hogy rabszolgái vagyunk ezeknek a képességeinknek. Ahhoz, hogy napi életünkben használni kezdhesük érzelmeinket és gondolatainkat, ismernünk kell önmagunkat. Ahhoz, hogy megváltozzunk, először tudnunk kell, hogy kik vagyunk. Magunkba kell tekintenünk és meglátunk, hogy ott mi megy végbe. A misztikus munkánál ez a kulcsa minden változásnak.

Maga a tudatosság is alig észrevehető, állandó változás. Lehet, hogy a felületen, vagy mélyebb értelemben változni kívánunk; talán belátjuk, hogy életünk nem olyan, amilyennek szeretnénk, de ez nem elég. Erőfeszítésnek, kívánságnak itt nincs helye. Bízunk kell a jelen fejleményeiben, abban ami percről-percre jön. El kell engednünk a kívánságot, a negatívumot, a félelmet. Minden pillanatot a kialakulás folyamatának kell szentelnünk. A misztikus úton ez nagy fontossággal bír. Mindent úgy kell venni, ahogy jön, mintha a színpalak mögül néznénk egy isteni komédiát, ahol a színpadon mindenki velünk együtt spontán, intuitíve játssza a szerepét. Lassan megtanuljuk irányítani életünket, mint a karmester vagy színgazgató, aki nem vesz részt, nem avatkozik be túlságosan, inkább csak befolyással van mindenre finom, alig észrevehető módon. Türelmesen, figyelmesen nézzük, várjuk mi történik kívül és belül.

A közönséges akarat itt nem használ. Azt mindig a kívánság és a félelem szüli, mindig a gondolat és értelem függvénye. Kívül és belül ütközést hoz létre. Egyszerűen nem illik bele a

dolgok rendjébe. De van egy másik tényező, mely inkább az érzelmekkel, az érzékenységgel van kapcsolatban; egy bizonyos személytelen, alakatlan, belső akarat. Itt a lét alakatlan arculatával kerülünk kapcsolatba, ahol minden összefügg, és ahol belső bejárat nyílik a lélek felé. Mindannyian nyitva vagyunk a túlsó birodalom felé, ahol csaknem szemmel láthatóan belső kapcsolatban vagyunk egymással.

Ezt a belső akaratot, vagy jobban mondva szándékot akkor kezdhetjük használni, amikor csend és nyugalom van. A szándék bizonyos mértékben hasonló a közönséges akarathoz: valami, amit elindítunk, vagy ami irányt ad és aztán engedjük, hogy munkálkodjon a maga módján. Meglátunk egy lehetőséget, valamit amit meg kellene tenni, valamit aminek lennie kellene. Akarjuk, hogy legyen, teljes szívből az a szándékunk hogy legyen, de ugyanakkor ezt a szándékunkat a lét teljességének adjuk át és hatásaira mögüle nézünk, az eredmény utáni vágy minden nyoma nélkül. Ez az igaz imádság - "Kérlek Uram, ha ez egyezik a Te isteni akaratoddal" - emellett a vezérgondolat mellett másra nincs is szükség. Ha meg kell lennie: meglesz. És figyeljük amint bekövetkezik, néha egész csodaszerűen, legtöbbször nem várt módon, de tudjuk, hogy van hatása.

Látjuk, hogy valaki bajban van és érezzük, hogy itt segítségre van szükség. De ha meg is teszünk minden tőlünk telhetőt kívülről, ez nem segít rajta (azaz rendszerint nem – ugye?). Álljunk mellé nyugodtan és meditáljunk. Érezzük át a fájdalmát, nyomorát, haragját, bármi baját és kívánjunk neki minden jót intenzíven és őszintén és aztán engedjük el ezt a kívánságot, adjuk át az istenségnek, ami azt jelenti, hogy ez a kívánság már nem létezik. Ami belőle következik, az már nem ránk tartozik. Tudjuk, hogy a mi kicsinyes kívánságaink nem mérhetők össze az isteni tervvel, így hát mi csak kívánunk, de nem sürgetünk.

Azonban figyeljük, hogy mi történik; éberén, türelmesen, még kissé kíváncsian is. Még másképp is nézhetjük ezt. Engedhetjük, hogy a kívánság mélyen belesüllyedjen a közös tudatalattiba, ahol jelen van minden ami létezik, teljesen és osztatlanul.

Egyéni akaratunknak nincs helye a lét tervében, de ha látjuk azt ami van, és szándékunkat aszerint irányítjuk, akkor Isten teremtésében veszünk részt az Ő birodalmában. Hogy meglássuk azt ami van, ahhoz békés, nyugodt elme kell, nyugodt érzelmek és hit az életben. A hit olyan kellék, mely lassan jön létre, amint az öntudat mindjobban pártatlanná válik. Természetesen csak életünk legjobb perceiben vagyunk kapcsolatban énünk belsejével. Legtöbbször a tükör-világ napi küzdelmei foglalnak le. De vannak életünkben ritka pillanatok, amikor természetes állapotunkban vagyunk, egyek a természettel, az étellel.

Hatalmas erő van kéznél belül. Ez nem az enyém, vagy a tiéd; ez a pártatlan, élő, irgalmas szeretet ereje. Ezt kell hogy érezd, ha meditációban befelé fordulsz. Nem foghatod meg, de reagál néma imádra, belefolyik egész lényedbe. Úgy érzed, hogy rábízhatod az életedet, egész létedet. Lassan felépítéd az életbe vetett hitedet olyan bizalmat, amit semmi és senki nem ingathat meg. Ez nem mindig látszik külső énedben, ahol még az élet tengere uralkodik, mely néha nyugodt, néha viharos, de odabenn mélyen az életbe vetett hit uralkodik, mint a köszikla, léted alapján. Sorsodat annak kezébe helyezed, Aki mindent tud és mindennek ura. Életed mindenben az Ő szolgálatává válik. De az ilyen hit nem dicshimnusz (hallelujah). Az az érzésed, hogy ez a hit valóban olyan erő, mely ha kell hegyeket mozdíthat el.

Ha így nézzük a világot, lassan tudatossá válik bennünk a keletkezés folyamata. Meglátjuk, hogy mi megy végbe a lét mélyén, mielőtt valami a felszínre kerül. Meglátjuk az általános irányzatot, minden egyes eset alap okát, és nincs többé meglepetés. Ez beépül a tudatba is, az éles, éber figyelésbe és most már szembenézhetünk az étellel abban a meghatározott pillanatban és pontosan ott, ahol minden történik. Ha nem is tudjuk pontosan, hogy mi lesz, de folytonos, ébredő megértéssel nézzük ami percről percre történik. Tisztán látjuk a belső és a külső közti kapcsolatot, saját belső létünk és az úgynevezett külvilág közti összefüggést. Világossá válik, hogy csak egy világ van, hogy amit belül találunk, az van kívül

is. Ha belül nyugalom van, akkor minden simán megy kívül, de ha belül vihar dúl, akkor úgy találjuk, hogy még az úgynevezett holt anyag is ellenünk fordul.

Aki hisz a karmában, annak különösen érdekes a karma valódi, élő hasonmását meglátni ebben a belső-külső-világ együttesben. Látni, amint jönnek a feladatok, megpróbálni szembenézni velük és elfogadni bármi is jön. Újból és újból felismerni mily mélyen gyökereznek problémáink és mily inaktív jellegű az emberi természet. Tanú lenni a belső hangulatok és külső események közti finom összjátékban. Komolyan hozzálátni a bonyolult kapcsolatok óriás csomóinak felbontásához, ami hosszú éveket, esetleg teljes életeket vehet igénybe.

Meglátni, hogy összes karmánk itt van bennünk, hajlamaink, képességeink, büntudatunk, félelmeink, stb. alakjában elcsomagolva. Felismerni azt a tényt, hogy a belső, valamint a külső ellenségeknek barátokká kell válniuk, mégpedig saját meghívásunk alapján, még mielőtt meglazulna fogásuk a lelkünkön. Első kézből felfedezni, hogy győzni annyit tesz, mint megadni magunkat az igazságnak, magának a valóságnak.

Mindez és még sokkal több az a munka, amit a misztikus út követőjének el kell végeznie. Mindemellett, tennivaló nincs: nem tenni, hanem lenni, nem akarni, hanem látni, nem törekedni, hanem szeretni. Végül pedig, ami a legfontosabb: kitartó, türelmes, független és teljesen éber öntudatunkat arra összpontosítani ami van, magára az életre.